

(ΔΙ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 438

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΥΨΙΣΤΟΝ ΑΓΑΘΟΝ

«Λέγε σὺ τὰς ἀνομίας σου πρῶτος, ἵνα δικαιωθῇς» (Ἦσ. μγ' 26)

Ἡ ἐξομολόγησις τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων ῥητῶς παραγγέλλεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐν μὲν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ δι' Ἠσαίου λέγοντος : «Λέγε σὺ τὰς ἀνομίας σου πρῶτος, ἵνα δικαιωθῇς» (Ἦσ. μγ' 25,26), ἐν δὲ τῇ Καινῇ διὰ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου παραγγέλλοντος : «ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα» (Ἰακώβου ε' 16)·

Ἡ ἐξομολόγησις συνίσταται ἐν τῇ ὁμολογίᾳ καὶ εἰλικρινεῖ ἐξαγορεύσει ὅλων τῶν μετὰ τὸ ἅγιον βάπτισμα ἀμαρτιῶν. Γίνεται ἐνώπιον τοῦ ἐντεταλμένου Πρεσβυτέρου, ὁστις λύει ἢ δεσμεῖ τὸν πιστόν.

Ἀντικείμενον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλο εἰμὴ μόνον ἡ ἀμαρτία.

Ἡ ἀμαρτία εἶναι ἄκανθα διατρυπῶσα τὴν ἀγαθὴν καρδίαν· εἶναι μᾶστιξ πλήττουσα τὸν κρατοῦντα ταύτην· εἶναι ὁδηγὸς κατὰ τῶν βαράθρων· εἶναι τύραννος ἄκαμπτos, εἶναι τιμωρὸς ὠμότατος· εἶναι ῥύπος, ὃν ἡμεῖς εἰς ἑαυτοὺς ἐγκολάπτομεν· εἶναι κηλὶς, ἣν καὶ ἡμεῖς ἀποστρεφόμεθα· εἶναι μόλυσμα μυσαρόν· εἶναι τέλος τὸ χεῖριστον τῶν κακῶν.

Ἡ ἐξομολόγησις ὑπὸ ἀληθοῦς μετανοίας γιγνομένη καταστρέφει τὴν ἀμαρτίαν καὶ

πᾶσαν τὴν πομπὴν καὶ τὰς ιδιότητας αὐτῆς.

Οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖ ὁ Θεὸς παρὰ τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἢ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, ἣν καὶ μόνην θεωρεῖ ἐπαρκῆ πρὸς δικαίωσιν.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ ἀμαρτωλοὶ ἐξωμολογοῦντο δημοσίᾳ ἐνώπιον ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπειδὴ πολλάκις, ἕνεκα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, συνέβαινον καὶ σκάνδαλα, ἡ Ἐκκλησία ὥρισε πρόσωπα ἰδιαίτερα ν' ἀκροῶνται τῶν ἀμαρτωλῶν λεγόντων τὰς ἀνομίας αὐτῶν, νὰ διορθῶσι τοὺς μετανοοῦντας διὰ τῶν ἀναγκαίων συμβουλῶν, νὰ δοκιμάζωσιν, ἂν ἡ μετάνοια εἶναι εἰλικρινὴς καὶ νὰ ἐπιβάλλωσιν, ὡς ἐπιρρωστικὰ φάρμακα, ἀσκήσεις τινὰς καὶ κανόνas, δι' ὧν εἰς τὸ ἐφεξῆς ἤθελον κανονίζει τὸν βίον αὐτῶν, ὅπως μὴ καὶ πάλιν καθ' ὑποτροπὴν ὑποπίπτωσιν εἰς τὰ ἴδια ἢ νέα ἀμαρτήματα.

Τὰ ὠρισμένα ταῦτα πρόσωπα εἶναι οἱ πνευματικοί, οἵτινες ἱερεῖς ὄντες Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ἔλαβον παρ' Αὐτοῦ τὸ δικαίωμα τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν τοὺς ἀμαρτωλοὺς (Ματ. ιστ' 19, Ἰωάν. κ'. 23), ἀναλόγως ἐννοεῖται τῆς εἰλικρινείας, ἣν ἐπιδείκνυνται ἐν τῇ μετανοίᾳ αὐτῶν.

Τὸ μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Μετανοίας καὶ

Ἐξομολογήσεως ὁμοιάζει πρὸς τὴν κάμινον· ἀναμένει, ὡς ἐκείνη τὴν πέτραν, ἵνα μεταποιήσῃ εἰς ἄσβεστον, αὕτη ἵνα ἀγιάσῃ ἡμᾶς καὶ ἐν τῷ ἁγιασμῷ τούτῳ ἀξιοποιήσῃ ἐνώπιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μετάνοια, ὡς χάρις ἁγιάζουσα, καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανοὺς καὶ δεκτικούς τῆς σωζούσης χάριτος· ἡ ἐξομολόγησις σώζει.

Ἡ ἐννοια καὶ ἡ φύσις τῆς μετανόιας, ὡς πράξεως, ἀξιοῦσι τὴν ὁμολογίαν τῶν σφαλμάτων καὶ τὴν αἴτησιν συγγνώμης. Μετενόησεν ὁ Πέτρος, ἔκλαυσεν.

Ἐχρειάσθη ὁμοίως, ἵνα ὁμολογήσῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ὡς τοῦ ὑπάτου Ἀρχιερέως, καὶ ὁμολογήσας νὰ λάβῃ καὶ διὰ ζωσῆς τὴν ἀποκατάστασιν εἰς τὴν ἐξ ἧς ἐξέπεσεν χάριν συγχωρούμενος (Ἰω. ΚΑ' 15—23).

Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Ἰησοῦ ἐπισημοποιεῖ τὴν ἀνάγκην τῆς παρεμβάσεως τοῦ Πνευματικοῦ πατρός, μόνου σχόντος παρ' Αὐτοῦ τὸ δικαίωμα ἀφιέναι καὶ κρατεῖν ἁμαρτίας.

Σώζει λοιπὸν ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός.

Ἡ Θεία χάρις, ἣν νέμει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ ἱερᾷ Ἐξομολογήσει, καθαίρει καὶ λευκαίνει ἀπὸ παντὸς ρύπου καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος τῆς ἀδικίας.

Εἶναι τὸ φάρμακον τῆς λήθης, ἀπαλείφει τὴν μνήμην τοῦ κακοῦ, ἐφ' ὅσον ἀπαλείφει τὸ πρωτόκολλον τῆς ἀδικίας καὶ σχίζει τὸ χειρόγραφον τῆς ὀφειλῆς.

Ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς ἱερᾷ Ἐξομολογήσεως προσέρχεται ἡ Θεία χάρις πλησίον τοῦ τετραυματισμένου καὶ κεκακωμένου ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας πιστοῦ, πλησιάζει, ἄπτεται τῶν πληγῶν αὐτοῦ καὶ ἰᾶται αὐτάς.

Ἡ Ἐξομολόγησις καὶ ἡ συγγνώμη τῆς Ἐκκλησίας ἐπανασυνδέουσι τὸ διὰ τὰς ἁμαρτίας του ἀποκοπὲν μέλος καὶ ἀποκαθιστῶσιν ὑγιὲς εἰς τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐξομολόγησις καὶ ἡ συγγνώμη προσφέρουσι διὰ χειρὸς τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός τὴν χάριν τῆς υἰοθεσίας τοῦ Θεοῦ Πατρός εἰς τὸν αἰῶνα ἀναφαίρετον, καθιστῶσι τὸν πεσόντα καὶ ἀναστάντα κληρονόμον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ συγκληρονόμον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, κάμνουσιν αὐτὸν μέτοχον ἐν Χριστῷ τῆς θείας μακαριότητος.

Ἡ Θεόπνευστος Βίβλος τῶν Ἀγίων Γραφῶν

εἶναι πλήρης παραγγελμάτων καὶ παραδειγμάτων ἀληθοῦς ἐξομολογήσεως, προερχομένης ἐξ ἐλίκρινους μετανόιας.

Ἐν δὲ τοῖς συγγράμμασι τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τῶν Θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι, ἐγκατεσπαρμένα ὁλόκληροι διδαχαὶ καὶ ὁμιλίας περὶ ἐξομολογήσεως.

Μεγίστη ὄθεν καὶ λίαν ἀποτελεσματικὴ ἡ ἐνέργεια τῆς ἱερᾷ Ἐξομολογήσεως.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ Ὑψίστου ἀγαθοῦ τῆς συγγνώμης καὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν, ἐκ τῆς μετανόιας καὶ ἐξομολογήσεως καρπούμεθα καὶ πλείστων ἄλλων, ἅτινα μέγας ἐνδιαφέρουσι τὴν κοινωνίαν ἡμῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἐξομολογήσεως Μυστηρίῳ οἱ ἀπηλπισμένοι προσλαμβάνοντες συμβουλὰς καὶ παρηγορίαν, ἀπαμακρύνονται ὀλεθρίων σκοπῶν· οἱ κακοῦργοι διορθοῦνται· οἱ ἄρπαγες, οἱ φονεῖς, οἱ ἄσωτοι, οἱ κλέπται ἐξέρχονται τῆς ἐξομολογήσεως μεταβεβλημένοι ἐπὶ τὸ ἀγαθόν· οἱ πρὸς τοὺς θεῖους καὶ πολιτικούς νόμους ἀπειθεῖς, γίνονται εὐσεβεῖς, φιλόνομοι καὶ φιλοδίκαιοι· οἱ σκληροκάριοι καὶ ἀπάνθρωποι, καθίστανται ἡμεροὶ καὶ φιλόανθρωποι· καὶ ἐν γένει πᾶσα κακία μεταβάλλεται εἰς ἀγαθότητα.

Ἡ ἐξομολόγησις κοινωνικῶς ἔχει μεγάλην ἰσχύν. Ἐχει τοσαύτην ἠθικοποιητικὴν δύναμιν, ὅσῃν δὲν ἔχουσιν αἱ φυλακαὶ, τὰ δεσμά, αἱ ἀλύσεις, αἱ πέδαι, ἡ λαιμητόμος.

Ἐὰν ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη καὶ ἡ διέπουσα τὰς κοινωνίας πολιτεία προσπαθεῖ νὰ τιμωρῇ τὸ κακὸν γιγνόμενον καὶ νὰ παραδειγματίξῃ οὕτω τὰ μέλη αὐτῆς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τούναντίον διὰ τῆς συναισθήσεως τῆς ἁμαρτίας, τὴν ὅποιαν γεννᾷ ἡ μετάνοια καὶ διὰ τῆς νουθεσίας τῆς ἐν τῇ ἐξομολογήσει γενομένης, προσπαθεῖ οὐ μόνον νὰ προλάβῃ τὴν ἁμαρτίαν πρὶν ἢ ἐκτελεσθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκριζώσῃ πᾶν κακὸν ἐκ τῆς κοινωνίας, ὅπερ οὔτε τὰ δεσμά, οὔτε αἱ φυλακαὶ, οὔτε τὰ ἱκρίσματα καὶ τὰ λοιπὰ φόβητρα τῆς Πολιτείας δύνανται νὰ προλάβωσιν.

Τοιαύτη ἡ ἰσχὺς, ἡ ἀξία καὶ τὸ κύρος τῆς ἱερᾷ Ἐξομολογήσεως.

Τοῦτο τὸ καθῆκον τῆς ἱερᾷ ἐξομολογήσεως ἀπαραίτητόν ἐστι τοῖς ἁμαρτάνουσι, διότι «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες λατρεῖν, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες» (Ματθ. θ' 12).

Ὁ Κύριος ἡμῶν εἶναι τοσοῦτον φιλόανθρωπος, ὥστε οὐδένα ἀποστρέφεται, ἀλλὰ τείνει ἄρωγόν χειρα καὶ σώζει τοὺς εἰς Αὐτὸν καταφεύγοντας.

Διὰ τοῦτο ἁμαρτάνοντες, δέον νὰ μετανωδῶμεν

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΦΙΛΟΘΕΗΣ, ΤΗΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Ὁ πανηγυρικός εορτασμός τῆς Πολιούχου τῶν Ἀθηνῶν, Ἀγίας Φιλοθέης, ὁ ὁποῖος τελεῖται κατ' ἔτος μὲ τὴν ὁρησκευτικὴν συγκίνησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν, σκοπὸν ἔχει νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους Ἕλληνας τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπολήσωμεν τὴν μεγάλην αὐτὴν εὐεργέτιδα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀληθῶς, μεγάλη εὐεργέτις ὑπῆρξεν ἡ Ἀγία Φιλοθέη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, διότι προσέφερε πάσας τὰς ψυχασωματικὰς τῆς δυνάμεις διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν παντὸς πάσχοντος, δυστυχοῦντος, ἐνδεοῦς καὶ ἀσθενοῦς καὶ κατέβαλε μυρίας προσπαθείας διὰ τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνύψωσιν τῶν συνανθρώπων τῆς.

Ἄλλως τε αὐτὴ αὕτη ἡ ἰδίᾳ ἡ προσωπικότης τῆς ἡ κοσμουμένη ὑπὸ πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ χαρισμάτων ἐπεβάλλετο, ἐφώτιζε, ἐνέπνεε, ἐνεψύχωνε καὶ προσεκάλει δέος ἱερὸν εἰς πάντας καὶ ὠμίλει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἄλλων εὐγλωττότερον παντὸς κηρύγματος καὶ πάσης διδασκαλίας. Εἰς τὴν μεγαλεπήβολον δὲ ταύτην καὶ αἰγλήσαν φυσιογνωμίαν τῆς Ἀγίας Φιλοθέης διέκρινέ τις τὸν συνδυασμὸν καὶ τὴν συνύπαρξιν δύο ἐξόχων ταλάντων, τὴν ἀσκησιν καὶ τὴν κοινωνικὴν δραστηρίαν, τὴν μυστικὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν καὶ τὴν πολυμερῆ ἐν τῇ κοινωνίᾳ κίνησιν καὶ δραστηριότητα.

Δὲν περιορίζετο δηλονότι ἡ Ἀγία εἰς τὸ «νὰ διατίθεται ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς», νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν κρασπέδων τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου διὰ τῶν τριῶν οὐρανίων χαρισμάτων νηστείας, ἀγρυπνίας καὶ προσευχῆς καὶ νὰ κατοπτρεύῃ τὸ ἀμήχανον καὶ ἀρρητον κάλλος τοῦ ὑπὲρ πάντα ἀγαπομένου Νυμφίου τῆς, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἐπεξετείνετο ἡ δραστηριότης εἰς πολυποικίλους τομεῖς καὶ ἡ γόνιμος καὶ καρποφόρος ἐργασία τῆς ἀπέβλεπεν ἐκαστοτε εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Ἦχει πάντοτε εἰς τὰ ὧτά τῆς ἡ γλυκυτάτη καὶ οὐράνιος φωνὴ τοῦ Νυμφίου τῆς ἡ λέγουσα: «*οὐ πᾶς δ' λέγων μοι Κύριε, Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς*» καὶ ἡ θεία διδασκαλία τοῦ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἀρπαγέντος Παύλου ἡ διακηρύττουσα «*μανθανέτωσαν*

εἰλικρινῶς, νὰ ὁμολογῶμεν τὰς ἀνομίας ἡμῶν, ὅπως ὀρίζει ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἵνα δικαιωθῶμεν.

Ἄς ἐπιστρέφωμεν πρὸς τὸν Κύριον ἐκ τῆς ἀδικίας» καὶ ὥς δουλεύωμεν κατὰ τὸ θέλημα Αὐτοῦ, ἵνα συντελέσωμεν ἐν ἀγαθοῖς τὰς ἡμέρας ἡμῶν, καὶ τὰ ἔτη ἡμῶν ἐν εὐπρεπειαις» (Ἰωβ λστ' 11).

οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προϊστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἀκαρποί.

Τίς δύναται νὰ ἐξαριθμήσῃ τὰ ἀναριθμήτα φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, τὰ ὁποῖα συνέστησεν; μονάς, ἐστιατόρια, ἀναρρωτήρια, ἀσyla, νοσοκομεῖα καὶ πλείστα ἄλλα εὐαγῆ ἰδρύματα;

Τίς δύναται ἐπ' αἷμιον ἐγκώμιον νὰ πλέξῃ εἰς τὴν Ὅσιαν ἡμῶν Μητέρα Φιλοθέην τὴν ἀναδειχθεῖσαν ἱατρὸν τῶν ἀσθενῶν, ὅστις τῶν αἰχμαλώτων, τροφῶν τῶν πεινῶντων, μητέρα τῶν ὁρφανῶν, προστάτις τῶν χωρῶν, διδάσκαλος τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ χορηγὸν παντὸς ὕλικου καὶ πνευματικοῦ ἀγαθοῦ εἰς τὸν Ἑλληνισμόν;

Ὁ χωροστῆρ τοῦ διασημοτέρου ζωγράφου καὶ ὁ κάλλιμος τοῦ ἐπιφανεστέρου συγγραφέως θὰ εὐρίσκοντο εἰς δύσκολον θέσιν προκειμένον νὰ παραστήσουν ἢ νὰ συγγράψουν τὰς ἐνθέους πράξεις καὶ τὰ ὑπερφυῆ καὶ ὑπεράνθρωπα κατορθώματα τῆς Πολιούχου τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ ἔπαινοι καὶ τὰ ἐγκώμια τὰ ἀποτεινόμενα εἰς φυσιογνωμίας τοῦ ὕψους τῆς Ἀγίας Φιλοθέης εἶναι ἐν ψέλλισμα, μία ἀναρῶν κραυγὴ βρέφους, εἰς ἀτεχνος ὕμνος πρὸ τῆς ἀρετῆς μᾶς Ἀγίας, ἡ ὁποία εἰργάσθη ἐπιπόνως ἐν τῷ μυστικῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ὁποία προσέφερεν ὑπηρεσίας ἀνεκτιμήτους καὶ ἀνυπολογίστους εἰς τὸ Ἔθνος ἡμῶν. Ἔστω ὁ παρὼν ὕμνος καὶ τὸ ταπεινὸν καὶ χαμερπὲς ἐγκώμιον, διεγερτήριον σάλπισμα, σύνθημα καὶ παιάν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐμβάλλῃ εἰς τὰς ψυχὰς μας τὸν διάπυρον πόθον καὶ τὸν φλογερὸν ζῆλον νὰ μιμηθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὰς ἀρετὰς τῆς Ὁσίας ταύτης τῆς ἐν ἐσχάτοις καιροῖς λαμπράς καὶ ἁγιασάσης ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ.

Τονίζομεν δὲ τοῦτο ἰδιαίτερος, ὅτι ἡγίασεν ἐν τοῖς χαλεποῖς ἐσχάτοις χρόνοις, ἵνα φανῇ ἐπὶ πλεῖον καὶ λάμπῃ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς τῆς, τὴν ὁποίαν ἐξήσκησεν ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιάς καὶ διεστραμμένης.

Ἄς φωτίξῃ τὸ παράδειγμα τῆς τὰς ψυχὰς μας καὶ ἡ φαινή τῆς καὶ ὑπεράλαμπουσα μορφή ὥς ἵσταται πρὸ ἡμῶν καὶ ὥς ἡχῇ ὡς τυρονηκὴ σάλπιγξ διασαλπίζουσα εἰς τὰ πέρατα τῆς ὑφηλίου, ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι πάντοτε κατορθωτὴ, ἐὰν προϋπάσῃ ἰσχυρὰ καὶ ἀκατάβλητος θέλησις ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πρὸς ἀπόκτησιν τῆς, διότι: «*Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον, ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανίγυρος 32 — Ἀθήναι 147.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΑΙ ΙΕΡΑΙ ΜΟΝΑΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΑΛΞΕΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Περιήλθεν εις χείρας ἡμῶν Ἀντίγραφον ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῶν Ἰβήρων, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἀγίου Ὄρους, δι' οὗ καταγγέλλονται αἱ φιλενωτικαὶ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριάρχου τάσεις, ὡς καὶ ὁ ἐναγκαλισμὸς καὶ ἡ συμπροσευχὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ ΣΤ'.

Ἡ ἐν λόγῳ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων τασσομένη παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, εἰς τὰς κρίσιμους ταύτας διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν στιγμὰς, διὰ τοῦ ἐγγράφου τῆς τούτου προτρέπει καὶ τὰς ἀδελφὰς Ἱερὰς Μονὰς διὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν, ὅπως λάβωσι θέσιν κατὰ τῶν Λατινοφρονούντων. Παρήλθεν ὁ καιρὸς τῆς δῆθεν οἰκονομίας τοῦ Πατριαρχικοῦ Μνημοσύνου, διότι τὰ πράγματα ἀποδεικνύουν, ἥλιος φαεινότερον, τὸν σκοπὸν τῆς κατ' ἀρχὴν ἀλλαγῆς τοῦ ἑορτολογίου. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον κρατῶμεν, ὡς παρελάβομεν τὴν ἑορτολογικὴν παράδοσιν Ἀρχιμ. Ἰγνάτιος Τσαντίλης, Ἀγιορείτης.

ΙΔΟΥ ΚΑΤΩΤΕΡΩ ΤΟ ΕΝ ΛΟΓῳ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰβήρων
Ἅγιον Ὄρος—Ἀθῶ
Ἀριθ. Πρωτ. 33

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων τῇ 12-1-1964
Π ρ ὁ ς

τὴν Σεβαστὴν Ἱερὰν Κοινότητα
Ἀγίου Ὄρους—Ἀθῶ

Εἰς Καρυὰς

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα
ἀδελφικῶς ἐν Κφ κατασπασζόμεθα,

Βαθυτάτην ἀπήχησιν εὗρεν εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μονὴν ἡ ἐκκλησιὰ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὑπὲρ ἀγιορειτικῆς συμπαραστάσεως εἰς τὸν περιλάμπρον ἀθλητικὸν αὐτοῦ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἀλλ' ἐν ταῦτῳ καὶ τύψιν παρήγαγε διὰ τὴν μέχρι τοῦδε σιωπὴν ἡμῶν ὅλων τῶν ἀγιορειτῶν, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν συγκλονίζεται ὅλος ὁ Ὀρθόδοξος κόσμος ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχουν τὰ Ἱερὰ καὶ ὅσια ἡμῶν ἐκ πράξεων καὶ ἐνεργειῶν τίνος, τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Κορυφῆς. Εἶναι πασίγνωστα τὰ θλιβερά γεγονότα. Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιβαίνει ἀεροπλάνου, προσφερθέντος ὑπὸ ἰδιοκτῆτον σκανδαλίσαντος τὴν κοινὴν

συνείδησιν. Παραλαμβάνει πολυμελεστάτην ἐξ ἀρχιερέων ἀκολουθίαν. Μεταβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἐκεῖ παριδὼν χιλίων ἐτῶν ὀρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν προσκυνεῖ τὸν Πάπαν τὸ «αἰσχρότατον καὶ συχαμερώτατον θέαμα καὶ τὸν γυναικοπρόσωπον καὶ ξυρισμένον ὡς γαμβρόν» κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν ἀγιορείτην, (Πηδάλιον σ. 250). Πράγματι τί τερατώδης καὶ ἀηδιαστικὴ ἀντίθεσις τὸ ὁλληλοφίλημα ἐκεῖνο τοῦ Κων/πόλεως με μακροτάτην γενεαῖδα καὶ τοῦ Ρώμης ἀποβαλόντος τὸ ἀνδρικὸν γνώρισμα ἐπίτηδες, ἵνα διαφέρῃ ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ πατέρας, κατὰ τὴν ἱστορίαν. Σεβαστὴ Ἱερὰ Κοινότης,

Ἀφάνταστος θὰ εἶναι ἡ φθορὰ καὶ ἀνυπολόγιστος ἡ βλάβη, ἥτις θὰ προκύψῃ δι' ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητον διάβημα τοῦ Πατριάρχου, κυρίως ὅμως ἡ βλάβη θὰ εἶναι καιρία εἰς τὸ πολλά παθὸν ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ Ἔθνος ἡ μῶν. Καὶ πρῶτον ἔχομεν ἐν τῇ διασπορᾷ ἀνὰ τὰ πέλατα τῆς γῆς τρία ἑκατομύρια Ἕλληνας, οἵτινες βιοῦντες ἐν μέσῳ καθολικῶν καὶ Προτεστάντων θὰ ἀπορροφηθῶν ὑπὸ τῶν ξένων μετὰ τὸ ἀκατάπαυστον κήρυγμα τοῦ Φαναρίου ἐνότητά ἐπιθυμοῦμεν, ἐνότητά ἐπαγγελλόμεθα, καὶ πρὸ παντὸς μετὰ τὸ τελευταῖον πατριαρχικὸν δόλισμα.

Δεύτερον, οἱ Οὐνίται, οἱ ὅφεις αὐτοὶ καὶ τὰ γεννήματα τῶν ἐχιδνῶν, με τοὺς ὁποίους ἐπίσης ἀνταλλάσσει θεομοτάτους ἀσπασμούς ὁ Πατριάρχης, θὰ ἐξαπλωθῶν πανταχοῦ πλέον ἐπικινδύνως καὶ ἀνευ οὐδενὸς ἐμποδίου.

Τρίτον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, οἱ θεωροῦντες μέχρι τοῦδε πάντα παπικὸν αἱρετικόν, ἀποχωματιζόμενοι ὑπὸ ἐποψιν ὀρθοδόξου φιλοτιμίας θὰ πλημμυρίζουν τοὺς καθολικοὺς ναοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, ἔστω καὶ ἂν βροντοφωνῇ καὶ πάλιν ὁ Ἅγιος Νικόδημος διὰ τὸ βάπτισμα τῶν Λατίνων εἶναι μόλυσμα.

Ὁ «Ἅγιος Πατὴρ» εἶναι φιλόψυχος μᾶς λέγει καὶ μᾶς δέχεται ἀπὸ «ἐὺσπλαχνίαν» φθάνει νὰ τρέχωμεν νὰ τὸν προσκυνούμεν, εἶναι δὲ ἔτοιμος νὰ μᾶς συγχωρήσῃ διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ εἰς τὴν Φεροράν.

Ἡ Μοναστηριακὴ ἡμῶν γνώμη, σεβαστὴ Ἱερὰ Κοινότης, εἶναι ἡ ἑξῆς: Νὰ χρηζόμεν συναγερομὸν ὁλοκλήρου τοῦ Ἀγίου Ὄρους, νὰ βοηθήσωμεν δι' ὅλων τῶν μέσων τὸν δίκαιον ἀγῶνα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, νὰ ἀποκηρύξωμεν μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς ὅλα τὰ ἐνωτικά βουλευματα ταῦτα, νὰ τὰ στηλιτεύσωμεν ὡς προδοτικὰ τῆς

(ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ, 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ)

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀποκρεῶ εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τῆς Ὀρθοδοξίας ἀναγινώσκειται τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον τὸ διαζωγραφοῦν τὴν Β' τοῦ Κυρίου Παρουσίαν.

Μὲ ζωηρὰ χρώματα, μὲ ἀσύγκριτον παραστατικότητα, μὲ ἀπλὰ καὶ περιεκτικὰ λόγια ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς περιγράφει τὴν φοιτικὴν καὶ μοναδικὴν ἐκείνην στιγμήν. «Ὅταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ». Δὲν θὰ ἔλθῃ ὁ Κύριος κατὰ τὴν δευτέραν Αὐτοῦ παρουσίαν, πρῶτος, ταπεινός, συγκαταβατικός καὶ ἐλεήμων, καθὼς κατὰ τὴν πρώτην Αὐτοῦ παρουσίαν, ὅτε ἐνηνθρώπησε καὶ ἔλαβε δούλου μορφήν. Θὰ ἔλθῃ «ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ», ἵνα «κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς». Θὰ ἔλθῃ, ἵνα ἀποκαταστήσῃ τὴν ἡθικὴν τάξιν, νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν Θεϊὰν καὶ Δικαιοσύνην καὶ νὰ «ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ». Μὲ ἐν ἑνὶ θά συναχθοῦν πρὸς Αὐτοῦ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τοῦ ἐσχάτου θνητοῦ. Καὶ ἐκεῖνος, μὲ ἄκραν δικαιοσύνην, θὰ τοποθετήσῃ τοὺς μὲν δικαίους ἐκ δεξιῶν Του, τοὺς δὲ ἁμαρτωλοὺς ἐξ ἐξωνύμων.

Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τοὺς δικαίους θὰ ἐπαίνεσθαι αὐτοὺς ἀπαριθμῶν τὰς ἀγαθοεργίας των καὶ θὰ τοὺς εἰσαγάγῃ εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν του.

Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ νὰ εἴμεθα υπερβέβαιοι ὅτι τὸ βατικανὸν δὲν ὑποχωρεῖ οὔτε κατὰ κεφαίαν πρὸς ἀληθινὴν καὶ εἰλικρινὴ ἔνωσιν, δεδομένου ὅτι φρονεῖ καὶ θὰ φρονῇ πάντοτε, ὡς ἀλάθητος ὁ Πάπας, ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα αἱρετικοὶ καὶ ἀπεσχισμένοι, οὔτινες ὀλγὸν κατ' ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τοὺς φιλοστόργους παπικοὺς κόλπους. Ἐντεῦθεν περιώ- υμος σύγχρονος Θεολόγος Ρώσος εἶπεν, ὅτι ὁ Παπισμὸς οὐδέποτε θὰ μεταβάλῃ τὰς ἰδέας του ἐκτὸς ἂν συμβῇ μία παγκόσμιος ἀναστάσις.

Ἀναφέροντες τ' ἀνωτέρω Ὑμῖν πιστεύομεν, ὅτι θὰ κριθῶσι ταῦτα ὡς συντελεστικά καὶ ἀρμόζοντα εἰς τὴν σοβαροτάτην ταύτην περίπτωσιν, φρονοῦμεν δὲ ὅτι τὸ μέγα τοῦτο θέμα ἀπαιτεῖ σύγκλησιν Ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, ὑπὸ τῆς ὁποίας θὰ ληφθῶσιν ἀποφάσεις τοιαῦται πρὸς τιμὴν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ κόσμος πολλὰ ἀναμένει, καὶ ὀφείλομεν εἰς τοῦτο.

Οἱ Ἐπίτροποι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἰβήρων Κοινοποιήσεις

Τῇ Α. Μ. τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΩ

Εἴτα στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς θὰ ἐλέγξῃ δοσιμύτατα τὴν ἀνελεημοσύνην καὶ τὴν εὐσπλαχνίαν των καὶ θὰ τοὺς ἀποπέμψῃ εἰς «τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἄγγελοις αὐτοῦ». Παρουσία ἀνταποδόσεως, παρουσία πραγματοποιήσεως τῆς ἡθικῆς τάξεως θὰ εἶναι λοιπὸν ἡ Β' Παρουσία τοῦ Κυρίου. Παγκόσμιος καὶ φοβερὰ δίκη θὰ συντελεσθῇ κατ' αὐτὴν καὶ Κριτὴς αὐτῆς θὰ εἶναι ὁ δίκαιος, ὁ πανσθενὴς καὶ υπερένδοξος Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, «ὁ σταυρωθεὶς τε καὶ τυθείς ὑπὲρ τῶν ἁχαρίστων καὶ ἀγνωμόνων ἡμῶν».

Πελιδνοὶ καὶ τρέμοντες θὰ σταθῶμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν ἐνώπιον τοῦ Ἀδικαστοῦ Κριτοῦ διὰ τὰ δώσωμεν λόγον τῶν πράξεών μας. Αἱ σκέψεις, οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα ὅλης τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας θὰ εἶναι «γυμνά καὶ τετραχηλισμένα» πρὸ τοῦ Παντογνώστου Κριτοῦ «τοῦ ἐτάζοντος καρδίας καὶ νεφροῦς». Πάντα τὰ κρυπτά τότε θὰ φανερωθοῦν πρὸς ἔλεγχον, πρὸς κατασχύνην, πρὸς τιμωρίαν. «Οὐδὲν κρυπτόν, ὃ οὐ φανερόν γενήσεται». Ἀλλ' ἐπὶ ποίῳ κώδικος θὰ κριθῶμεν; βάσει δὲ τίνος ἀρθροῦ τοῦ Νόμου θὰ δικαιωθῶμεν ἢ θὰ καταδικασθῶμεν; Ὁ κώδιξ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ κριθῶμεν, τὸ διακηρύττει ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, θὰ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη καὶ μόνον ἡ ἐλεημοσύνη. Ἀλλά, διατί ὁ Κύριος ἐσιώπησε μὲν πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν καὶ κακίαν, παρέστησε δὲ κρινομένους μόνον τοὺς ἐλεήμονας ἢ τοὺς ἀνελεήμονας; Ἡ ἐλεημοσύνη προϋποθέτει τὴν ἀγάπην καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πλῆρωμα τοῦ νόμου, διότι ἐν αὐτῇ «ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμνται». Ἡ ἀνελεημοσύνη πάλιν εἶναι δείγμα ἀσπλαχνίας, σκληρότητος καὶ κακῆς προαιρέσεως.

Ἐντὸς τῆς ἀνελεημοσύνης κρύπτεται καὶ εὐρίσκεται πᾶσα κακία καὶ πᾶσα κατωτερότης καὶ ἔλλειψις ἀνθρωπισμοῦ καὶ χριστιανισμοῦ. Διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τῆς ἐξ ἀγάπης προερχομένης συμπληροῦται ὁ χριστιανικὸς βίος καὶ πραγματοποιεῖται ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τοσαύτην μεγάλην σημασίαν ἀπέδωκεν ὁ Κύριος εἰς τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ὥστε ἐταῦτισεν αὐτὴν μὲ τὴν πρὸς τὸ Θεῖον Αὐτοῦ πρόσωπον ὀφειλομένην ἀγάπην.

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Ἀς ἀγαπήσωμεν τὴν ἐλεημοσύνην, ἵνα ἐλεήσῃ ἡμᾶς ὁ Κύριος ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Β' Αὐτοῦ Παρουσίας.

Ἀς γίνωμεν συμπαθεῖς πρὸς τοὺς πάσχοντας, ἐλεήμονες πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ μεταδοτικοὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς μας, ὅπως ἀξιοθῶμεν νὰ ἀκούσωμεν παρὰ τοῦ ἄψευδοῦ στόματος τοῦ Κυρίου:

«Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ κατὰβολῆς κόσμου».

(ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ, 2 ΜΑΡΤΙΟΥ)

Ἀπὸ τῆς σημερινῆς κυρίως Κυριακῆς γίνεται ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, τὸ πνευματικὸν αὐτὸ στάδιον τῆς νηστείας, τῆς προ-

σευχῆς, τῆς μετανοίας καὶ τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως. Τὸ σήμερον ἀναγνωσθὲν εὐαγγέλιον εἰσάγει ἡμᾶς, ὡς ἐν προοίμῳ, εἰς τὴν πλησιάζουσαν μεγάλην Τεσσαρακοστήν καὶ μᾶς ἐπενθυμίζει τὰς τρεῖς μεγάλας ἀρετάς, τὴν ἀμνησικακίαν, τὴν νηστείαν, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τῆς πλεονεξίας, δι' ὧν θὰ δυνηθῶμεν νὰ διανύσωμεν θεαρέστως τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα καὶ νὰ καθαρθῶμεν ἀπὸ παντὸς ὅπου τῆς ἁμαρτίας. Εἰς τὴν σήμερον ἀναγνωσθεῖσαν εὐαγγελικὴν περικοπὴν ὁ Κύριος μᾶς διδάσκει καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν πρέπει νὰ γίνεται ἡ νηστεία διὰ νὰ καθίσταται εὐπρόσδεκτος τῷ Θεῷ. Διὰ τοῦτο, καὶ ἐπωφελὲς κρίνομεν νὰ στρέψωμεν τὸν λόγον περὶ νηστείας, ἥτις εἶναι μία ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀρετῶν. Ὁ θεσμὸς τῆς νηστείας, εἶναι πανάρχαιος καὶ θεοπαράδοτος. Ἦδη, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πρώτου θνητοῦ, τοῦ Ἀδάμ, ὁ Θεὸς ἐθέσπισε τὸν θεσμόν τῆς νηστείας, τὴν παράβασιν τοῦ ὁποῦ ἐπικολοῦθησεν ἡ τιμωρία τῶν πρωτοπλάστων καὶ ἡ ἔξωσις αὐτῶν ἐκ τοῦ παραδείσου. Νηστείαν ἐτήρουν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τινες τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων, οἵτινες ἐπρόβλεπον, ὅτι «παχεῖα γαστήρ λεπτόν οὐ τίττει νοῦν».

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πολλάκις ἐνήστευον πρὸ ἐπικειμένης ἐκστρατείας ἢ πρὸ ἐπαπειλοῦντος κινδύνου ἢ πολέμου, ὅπως ἀποκτήσουν τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν. Ἐν τῷ Χριστιανισμῷ, ἡ νηστεία ἔλαβε μεγαλύτεραν ἀξιοποίησιν καὶ κατέστη θεσμὸς θεοσυστατος.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι εἰς τοὺς Ἀποστολικούς τὼν κανόνας, βλέπομεν, νὰ ἐπιβάλλουν κυρώσεις εἰς τοὺς μὴ θέλοντας νὰ νηστεύουν κληρικούς ἢ λαϊκοὺς καὶ νὰ θεσπίζουν διὰ μὲν τοὺς ἱερωμέντας καὶ θείρεσιν, διὰ δὲ τοὺς λαϊκοὺς ἀφορισμόν, ἐφ' ὅσον ἀσθένεια ἢ ἄλλη σοβαρὰ αἰτία δὲν ὑφίσταται.

Ὁ Ἰδιὸς ὁ Θεός, ἄνθρωπος Ἰησοῦς ἐνήστευσεν τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἵνα οὐχὶ μόνον διὰ λόγου, ἀλλὰ καὶ ἐμπράκτως διδάξῃ τὴν ἀξίαν τῆς νηστείας. Καὶ δὲν περιορίσθη ὁ Κύριος μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπιλήσῃ περὶ νηστείας, ἀλλὰ ἐπέλεξε καὶ νὰ διασαφήσῃ τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ γίνεται ἡ νηστεία διὰ νὰ ἀρέσῃ τῷ Θεῷ καὶ νὰ ἀποβάλῃ ὠφέλιμος τῷ ἀνθρώπῳ. «Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γινεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθῶ ποί' ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες». Προστάσσει λοιπὸν ὁ Κύριος νὰ νηστεύωμεν μυστικῶς, ἐν τῷ κρυπτῷ καὶ οὐχὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἰκανοποιήσιν τῆς ματαιοδοξίας μας.

Ἡ νηστεία εἶναι ὠφελιμοτάτη ἀπὸ πάσης ἐπόψεως εἰς τὸν ἄνθρωπον. Πρωτίστως, εἶναι ὠφέλιμος ἀπὸ ὑγιεινῆς πλευρᾶς. Ὁ νηστεύων διατηρεῖ ὀργανισμόν ὑγιᾶ καὶ εὐρωστον καὶ ἐξασφαλίζει καὶ τοῦ νοὸς τὴν καθαρότητα καὶ διαύγειαν. Ἐπὶ πλέον, ἡ νηστεία προσοικονομίζει μακροβιότητα, καθὼς τοῦτο βλέπομεν καὶ εἰς τοὺς Ἅγίους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ περισσότερον νηστεύοντες ἐκ τῶν ἀσκητῶν, ὡς ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ὁ Ἅγιος Εὐδύμιος, ὁ Ἅγιος Παῦλος ὁ Θηβαῖος καὶ τόσοι ἄλλοι ἐπερέβησαν τὰ ἑκατὸν ἔτη χάριν τῆς λιτοδιαίτου ζωῆς τῶν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ψυχικῆς ἐπόψεως, ἡ νηστεία κρίνεται

ὠφελιμοτάτη, διότι ὑποβοηθεῖ καὶ συντελεῖ εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν παθῶν καὶ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς ψυχῆς μέχρι τῆς ἀκρας ἀρετῆς καὶ τελειότητος. Νικάται διὰ τῆς νηστείας ἡ γαστρομαργία καὶ κοιλιοδουλεία, ἀλλὰ νικάται καὶ ὁ θυμὸς, ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ φθόνος καὶ ὅλα τὰ πάθη. Νικάται διὰ τῆς νηστείας ὁ κόσμος τῆς ὕλης καὶ τῶν ὀλισκῶν ἀπολαύσεων, ἀλλὰ νικῶνται καὶ ὅλαι αἱ ἀδυναμίαι τῆς ψυχῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος αἰρεται μετάρσιος πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἠθικῶν ἀξιών καὶ τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν. Ἐπιπροσθέτως, διὰ τῆς νηστείας κατορθοῦνται ἡ ἐξοικονόμησις χρημάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ διατεθῶν διὰ τοὺς πένητας καὶ πάντας τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Μέγας παράγων λοιπὸν ἡ νηστεία διὰ τὴν ψυχικὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ νηστεία, τὴν ὁποῖαν οὔτε καὶ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ δὲν γνωρίζει. Ἄς συμμορφωθῶμεν πρὸς τὴν ἐντολὴν αὐτὴν τοῦ Σωτῆρος καὶ ἄς προσπαθῶμεν νὰ νηστεύσωμεν, ὡς βούλεται καὶ ἐντέλλεται ὁ Κύριος ἐν τῷ σημερινῷ Εὐαγγελίῳ, ὅπως ἐξέλκωσιν αἱ ἀναρίθμητοι ἡμῶν ἁμαρτίαι καὶ ὅπως ἔχωμεν καὶ πολλὸν μισθὸν ἐν Οὐρανοῖς.

ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΕΙΣ ΑΠΟΡΟΥΣ

Ὁ πατήρ Συμεὼν ἐξ Ἁγίου Ὄρους ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἀθήναις Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Φιλίππου δρχ. χιλίας (1.000) ὡς δωρεάν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

Εἰς τὸ ἀνωτέρω ποσὸν ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ προσέθεσεν ἐτέρας 2.250 δραχ. καὶ ὁλόκληρον τὸ ποσὸν ἐκ δρχ. 3.250 διένειμεν εἰς 43 ἀπόρους οἰκογενείας.

Ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν τοῦ ἐν Δράμῃ Ἱεροῦ Ναοῦ Γ.Ο.Χ. Ἁγίων «Τριῶν Ἱεραρχῶν». Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἁγίου Μαγνησίας κ. κ. Χρυσόστομου μετ' ἐκτετατοῦς τὸν Πρωτοιερέα Μιχ. Ν. Σαββόπουλον. Ἱερομόναχον Χαράλ. Φουτσιτζήν καὶ πνευματικὸν ἐκκλησιασματοῦ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΝ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ ΗΜΩΝ ΕΙΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ. κ. Αὐξέντιος μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Σαλαμίνος κ. κ. Γεροντίου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Λογγίνου Χατζηστεφάνου ἐπεσκέφθησαν κατ' αὐτὰς τὰ παραρτήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐν Μακεδονίᾳ.

Εἰς πάσας τὰς ἐκκλησίας ἐγένοντο δεκτοὶ μετὰ κωδωνοκρουσιῶν καὶ τιμῶν ὑπὸ τε τῶν ἱερέων τῶν κοινότητων καὶ παραρτημάτων καὶ τῶν εκπροσώπων τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου.

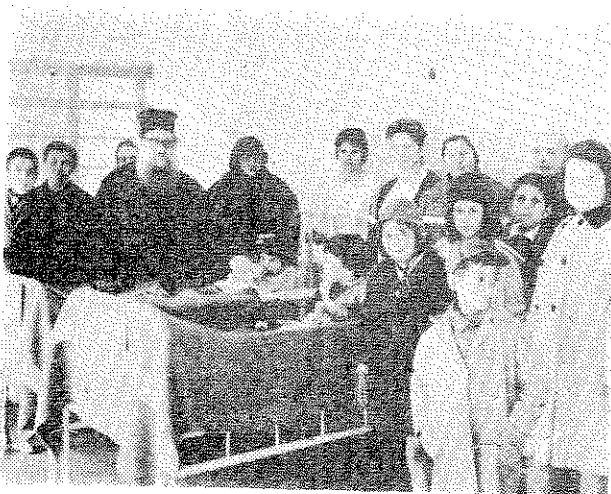
ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΕΜΠΡΑΚΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Τριάδος διένειμεν τὴν προπαραμονὴν τῶν Χριστουγέννων εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἑνορίας τὸ ποσὸν τῶν 1.080 δραχμ.

Τὴν δὲ παρελθοῦσαν Κυριακὴν 17(1)64 διωργανώθη δι' ἐκτάκτως διενεργηθέντος ἐράνου ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰγνατίου Τσαντίλα, τῆς κατηχητρίας δὸς Ἀσημίνας Πουλαντζακίδου καὶ ὁμάδος παιδῶν τοῦ Κατηχητικοῦ, ἐπίσκεψις εἰς δύο περίπτερα τῶν ῥαχητικῶν παιδῶν τοῦ Ἀσκληπείου Βούλας.

Ψαλλομένων δὲ ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων καὶ ἀπαγγελλομένων διαφόρων ποιημάτων, ἐγένετο ὑπὸ τοῦ π. Ἰγνατίου ἡ διανομὴ τῶν δεμάτων περιεχόντων διάφορα γλυκίσματα εἰς 160 παιδάκια, τὰ ὁποῖα μετὰ πάσης χαρᾶς ἐδέχοντο τὰ δῶρα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἐπραγματοποιήθη ὡσαύτως καὶ ἑτέρα ἐξόρμησις ἀνεπίσημος ὑπὸ τοῦ π. Ἰγνατίου εἰς 80 περίπου ἀσθενῆ παιδάκια τοῦ Π.Ι.Κ.Π.Α. Πεντέλης τῇ 29-1 64, μετὰ τὴν συμμετοχὴν καὶ εὐλαβῶν ἐνοριτῶν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριάδος.

Ὁ Παν(ν)τος Ἀρχιμ. Ἰγνατίος Τσαντίλης μετὰ τῆς Κατηχητρίας Ἀσημίνας Πουλαντζακίδου καὶ ὁμάδος ἐκ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ τινῶν ἐνοριτῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀσθενῶν παιδίων τοῦ Νοσ. Βούλας καὶ τῶν ἀδελφῶν Νοσοκόμων.

Οἱ ἐν Μακεδονίᾳ ἀδελφοὶ ἡμῶν ἀπέδειξαν διὰ μίαν ἀκ' ἡμῶν φορὰν καὶ ταύτην πλέον ἐναργῶς, τὸ ἀγωνιστικόν των φρόνημα, τὸν θερμὸν ζῆλον, τὴν ψυχικὴν ἀνωτερότητα καὶ τὴν μέγαν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν των πρὸς τὴν Ἡγεσίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἥτις ἐθεώρησε χρέος αὐτῆς ἱερὸν νὰ τοὺς τιμῇ διὰ τῆς παρουσίας της καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων καὶ γιωμῶν μεταξὺ ἀμφοτέρων, ἐπὶ διαφόρων θεμάτων ἐκκλησιαστικῆς φύσεως.

Οἱ τῆς Μακεδονίας ἡμέτεροι ἀδελφοὶ ἐπέδειξαν πνεῦμα κατανόσεως, ἀγάπης καὶ ἐπιθυμίας συνεργασίας μετὰ τῶν Ἡγετῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., οἵτινες θεωροῦσιν αὐτοὺς δυναμικοὺς βοηθοὺς καὶ συναπληπτορας εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς κακοδοξίας, τῆς αἰρέσεως, τῆς νίκης τοῦ κακοῦ, τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐπικρατοῦντος.

Ἐκ τῆς ἐπισκέψεως ταύτης τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν εἰς τὰς κοινότητας καὶ τὰ παραρτήματα τῆς Μακεδονίας καὶ συγκεκριμένως τὰ ἑξῆς τοιαῦτα: Θεσσαλονίκης, Σέδες, Βασιλικῶν, Μεσημερίου, Μεσορώπης, Καβάλας, Δράμας, Σερρών, Κατερίνης καὶ τῆς ἐκτὸς τῆς Μακεδονίας Λαρίσης συνεσφίχθησαν ἐτι στενότερον οἱ δεσμοὶ τῆς συνεργασίας τῆς Ἡγεσίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος μετὰ τοῦ ἱερατείου καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου καὶ ἐπέλαμψεν εἰς τὰς ψυχὰς πάντων ἡ γλυκεία ἐλπίς τῆς δικαιώσεως τῶν προσπαθειῶν καὶ θυσιῶν πάντων τῶν δοξοτομούντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ἐκ τῶν τῆς ἡμετέρας παρατάξεως καὶ ποθούντων ἡμέραν τινὰ νὰ ἴδωσι τὴν Ὁρθοδοξίαν κατισχύουσαν καὶ ἐπιβαλλομένην εἰς τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης καὶ τὴν ἐσθολογικὴν παράδοσιν τοῦ παλαιοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου εἰσαγομένην ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Λατρείᾳ. Πάντες οἱ σκοποὶ καὶ τὰ εὐγενῆ ἰδεώδη τὰ ὑφ' ἡμῶν ἐπιδιωκόμενα θὰ ἐπιτευχθῶσιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, τῇ συμπνοίᾳ, τῇ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῇ στενῇ συνεργασίᾳ Κλήρου καὶ λαοῦ, καθότι μόνον «ἐν τῇ ἐνότητι ἡ ἰσχύς». Ἡ Ἡγεσία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἐν εὐθέτῳ καιρῷ θὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ ἄλλα παραρτήματα τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Μακεδονίας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΝΑΩΝ

Τὴν 8ην (π. ἡ.) τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ. ἐ. πανηγυρίζει ὁ ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Θεοδώρων. Ἡ πανήγυρις θὰ τιμηθῇ διὰ χοροστασίας Ἀρχιερέως.

Συγκοινωνία: Αὐτοκίνητα Νέας Σμύρνης. Στάσις Ἀγίας Παρασκευῆς.

Ἐπίσης τὴν 9ην τοῦ μηνὸς Μαρτίου, Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Μεγαλ. Ἀρτεμίου, Κορυδαλλοῦ, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

